

РЕШЕНИЕ

№ 7534

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Младен Семов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8822** по описа за **2023** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по кас.жалба на „АЛСИ“ ЕООД-С. с представляващ А.Мигинеишвили и с проц.представител адв. Вл.И. против Решение № 3641/27.07.23г на СРС, НО, 15ти състав, по нахд № 7535/23г, с което е потвърдено НП № F700000/25.04.23г на Директор на офис „К. село“ при ТД на НАП-С., с което на касатора са наложени 10бр. отделни адм.наказания „имуществена санкция“- всяка в размер на 500лв, на осн. чл.355 ал.1 от КСО, за нарушения по чл.5 ал.4 т.2 от КСО вр. чл. 4 ал.3 т.1 от Наредба № Н-13/17.12.19г - за неподадени в срок декларации обр.6 за периода м.04.22г-м.01.23г.

В кас.жалба се твърди, че Решението е проц. и мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и за присъждане на разноски. СРС не е коментирал представената пред него съд.практика по приложение на чл.28 от ЗАНН. Налице е маловажност на нарушенията и се моли за произнасяне в този смисъл. Освен това АУАН е съставен на 20.03.23г, при изтекли срокове по чл.34 ал.2 от З. за нарушения, започнали от м.04.22г.В съд.заседание адв. Х. поддържа жалбата, изрично сочи, че няма претенция за разноски за кас.инстанция и представя съд.практика относно чл.28 от ЗАНН. В писмени бележки са развити отново доводите относно чл.28 и чл.34 ал.2 от ЗАНН.

Ответникът Директор на офис „К. село“ при ТД на НАП-С. не се явява или

представлява в съд.заседание, в писмени бележки на юрк.П. се сочи, че нарушенията са безспорно доказани, а АУАН и НП са проц. и мат.законосъобразни. Наказанията са наложени в мин.размер, като са взети смекчаващите отговорността обстоятелства. Да не се наложат обаче наказания за 10бр. нарушения би представлявало неравно третиране. Решението на СРС е законосъобразно и правилно, а жалбата е неоснователна.Претендира се юрк.възнаграждение.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на Решението.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

За валидността, допустимостта и мат.законосъобразност на въззивното решение К.състав следи и служебно/и при липсата на конкретни възражения в тази връзка/, а за допуснати от РС проц.нарушения и за явна несправедливост на наложеното наказание-само ако има такива възражения/твърди се проц.нарушение- непозоваване на СРС на представената пред него съд.практика/.

Касационната инстанция не е съдебна инстанция, която непосредствено събира, проверява и анализира доказателствените материали. Затова тя не може да установява нови фактически положения, различни от включените в предмета на доказване факти и обстоятелства, приети за установени от въззивната инстанция. Касационният съд само контролира правилното приложение на материалния и процесуалния закон, поради което не може да подменя вътрешното убеждение на инстанциите по същество, на които е възложено да обсъждат резултатите от проведеното съдебно следствие.

К.състав намира решението на СРС за валидно и допустимо, както и за мат. и проц.законосъобразно, по следните съображения:

СРС се е произнесъл при правилно и безспорно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. Правилно е установено, че НП е проц. и мат.законосъобразно, издадено в срок и от компетентен орган, като правото на защита на лицето не е нарушено. Всъщност спор между страните по фактите няма.

Не се спори, че дружеството дължи подаване ежемесечно на декларация обр.6, заедно с декларация обр.1, до 25то число на следващия месец. Безспорно между страните е, че дружеството не е подало декларация обр.6 за м.04.22г- в срок до 25.05.22г, а е подало такава на 15.02.23г/с 266 дни закъснение/. Първото нарушение е извършено чрез бездействие- на 26.05.22г. За следващите 9 бр. нарушения фактите са изложени от СРС и няма да се преповтарят. Всъщност и за десетте месечни периода /първият е м.04.22г, а последният е м.01.23г/, декларациите са подадени със закъснение - на 15.02.23г, но преди съставянето на АУАН на 20.03.23г/по покана от 15.03.23г/ и преди документална проверка на проверяващите - по заявление на дружеството от 23.02.23г. за корекция във вече подадени декларации.

Във въззивната жалба до СРС е пледирано само за приложение на чл.28 от ЗАНН, едва в писмените бележки пред СРС се пледира и нарушение на чл.34 ал.2 от ЗАНН. Представена е на СРС с писмените бележки и съд.практика – 2 кас.решения относно

неправилна правна квалификация. В едното решение/на АССГ от 2017г/ се приема, че узнаването на нарушението от органа/във вр. чл.34 ал.2 от ЗАНН/ е денят на извършване на нарушението/т.е. денят след изтичането на срока за подаване на декларацията/- когато органите на НАП принципно разполагат с база данни за подадените декларации и изтеклите срокове.Това обаче предполага, че има специално назначени служители в НАП, които в реално време всеки ден следят базите данни, подадените декларации и изтичащите срокове и всеки ден установяват неподадени декларации с краен срок-предния ден. Настоящият състав не споделя такова виждане, като счита това решение на АССГ от 2017г за стара и изолирана практика. Нарушителят е установен от органа на 23.02.23г/при документална проверка във връзка с подадена коригираща декларация/, а не на 26.05.22г/както счита касаторът относно първото нарушение/, като АУАН е съставен на 20.03.23г. Спазен е чл.34 ал.2 от ЗАНН, както правилно е приел и СРС.

Пред настоящата инстанция се представя съд.практика по приложението на чл.28 от ЗАНН- тя обаче касае закъснение в подаване на декларация от 1 ден, или закъснение при действието на ЗМДВИП /нормативно удължени срокове по време на пандемията/, или подадена декларация със закъснение, но преди изобщо да бъде установено нарушение и нарушител.Настоящият състав споделя виждането на СРС и на АНО, че не е налице маловажност на нарушенията по см. на чл.28 от ЗАНН. Доколкото всички нарушения са в процесното едно НП, то не е налице повторност/липсва влязло в сила НП за първото нарушение/. Доколкото нарушенията са извършени от ЮЛ, въпрос за вина не подлежи на обсъждане. Доколкото нарушенията са извършени чрез бездействие и са формални, не е нужно настъпване на вредоносен резултат.Процесните нарушения не се отличават с по-ниска обществена опасност от всички останали от този вид, като всички смекчаващи отговорността обстоятелства всъщност са взети предвид от органа при определяне размера на наказанията по чл.27 ал.2 и 3 от ЗАНН- определен е мин.размер от 500лв за всяко нарушение, при законов диапазон от 500-5000лв.

Жалбата е неоснователна, а Решението е правилно и законосъобразно.

На ответника следва да се присъдят разноски в мин.размер от 80лв съгл. НЗПП.

Водим от горното и на осн. чл.221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3641/27.07.23г на СРС, НО, 15ти състав, по нахд № 7535/23г.

ОСЪЖДА „АЛСИ“ ЕООД-С. с представляващ А.Мигинеишвили да заплати на НАП сумата от 80лв разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: